

[Bertel Haarder]

blive gentaget. Jeg troede, man havde ministre, for at de skulle prøve at påvirke udviklingen; f. eks. kan de jo indkalde arbejdsmarkedets parter og sige: hør, skulle vi ikke få en bedre udnyttelse af skolerne ved at samordne EFG og mesterlæren? Sagén er bare, at det vil ministeren ikke. Det er for så vidt en ærlig sag. Jeg prøver bare at skabe flertal for at sige til ministeren: det skal du!

Undervisningsministeren (Dorte Bennedsen):

Jeg har deltaget – kan jeg glæde hr. Bertel Haarder med – i talrige sådanne diskussioner med arbejdsmarkedets parter, og jeg synes med meget stort udbytte for mit vedkommende. Forskellen er, at hr. Bertel Haarder og jeg nok ikke er enige om, hvordan man skaber en bedre uddannelse. Hr. Bertel Haarder ønsker almenfagene strøget, det gør jeg ikke.

Nørgaard Sørensen (S):

Det var en meget interessant debat, selv om der ikke er noget voldsomt interessant i de 3 forslag, der er fremsat, i hvert fald er det jo stort set gengangere i en let omskrevet form af forslag fra sidste folketingssamling, 1980–81, fra venstres side. Jeg kan erklære mig enig i undervisningsministerens bemærkninger og skal derfor ikke repetere alle de synspunkter, der allerede har været fremme, men kun kommentere nogle ganske enkelte punkter i nogle af forslagene.

Det drejer sig først om B 43, og jeg kan sige, at der her selvfølgelig er nogle punkter, vi kan erklære os temmelig enige i. Det drejer sig om behovet for at øge kapaciteten på de erhvervsfaglige skoler, og det drejer sig også om at have arbejdsformidlingen som det sted, man skal henvende sig til i forbindelse med bekæmpelse af ungdomsarbejdsløsheden. Dette sidste står jo direkte i arbejdsministerens redegørelse til folketinget vedrørende ungdomsarbejdsløsheden.

Derimod er vi mere end betænkelige ved at opretholde en ordning, der indebærer tilskud til ekstraordinære lære- og praktikpladser. Den nugældende ordning har jo efter at have fungeret i længere tid vist, at sondringen mellem det ordinære og det ekstraordinære er mere end vanskelig at opretholde. Derfor forventer vi også i forbindelse med regeringens snarlige fremlæggelse af både love og aktstykker vedrørende ungdomsar-

bejdsløshed en ændret ordning, som indebærer det, undervisningsministeren kaldte en økonomisk motivation til oprettelse af lære- og praktikpladser, og udarbejdelse af kriterier for, hvornår en virksomhed er berettiget til at opnå tilskud.

Vi lægger i den socialdemokratiske gruppe afgørende vægt på at få løst problemet med de manglende lære- og praktikpladser, og det er for os at se regeringens og folketingets ansvar at medvirke til en løsning. Men der hviler også en stor forpligtelse på arbejdsmarkedets parter, og det er derfor væsentligt, at både folketinget og regeringen gør det klart for arbejdsmarkedets parter, herunder ikke mindst Dansk Arbejdsgiverforening, at indsatsen for at fremskaffe lære- og praktikpladser må forstærkes yderligere, for at problemet kan løses.

Det betyder på den anden side, at man ikke nødvendigvis skal provokere arbejdsmarkedets parter eller tvivle på deres ansvarlighed, når det drejer sig om at indgå uddannelsesaftaler, og den bemærkning leder mig hen til beslutningsforslag nr. B 37, som venstre mildest talt ikke har haft nogen heldig hånd med, selv om det er et relativt gammelt forslag.

Ud over, at man skal kombinere uddannelserne EFG og mesterlære, går forslaget jo simpelt hen ud på, at uddannelsesaftaler, der er indgået frivilligt på arbejdsmarkedet, skal forelægges finansudvalget, og det er ærlig talt lidt svært at se filosofien i dette forslag, medmindre det skal tages som udtryk for mistillid til arbejdsmarkedets parter.

Nogle af de udtalelser, der er kommet fra ledende venstrepolitikere i den seneste tid, er da også blevet opfattet som en sådan mistillid. Bl.a. har jeg lagt mærke til, at Håndværksrådets formand, Holger Voigt-Petersen, har været ude med nogle ganske skrappe udtalelser i den anledning. Det kan selvfølgelig også være udtryk for et nyt korstog mod EFG fra venstres side. Forslaget kan opfattes som et forsøg på fra politisk hold at hindre arbejdsmarkedets parter i frivilligt at aftale overgangen til et enstrengt erhvervsuddannelsessystem, EFG, eller sagt på en anden måde et forsøg på at opretholde mesterlæren ved tvang og mod organisationernes vilje, og det kan vi naturligvis ikke acceptere; derfor kan vi heller ikke anbefale forslaget.